

סמל לזר אלימלך
2172294

בן דבורה ז"ל ויהושע (אלכסנדר)
נולד ב- ט"ז אלול תשי"ד 14.9.1954
התגייס לצה"ל בתחילת נובמבר 1972
שרת בגדוד "אריות הגולן" (17)
נפל ב- ט"ז תשרי תשל"ד 12.10.1973
בקרב על ציר הפריצה לתל-חדר.

לזר, אלימלך

אלימלך (אלי), בן דבורה ויהושע (אלכסנדר), מעולי קפריסין, נולד ביום ט"ז באלול תשי"ד (14.9.1954) בתל-אביב. הוא למד בבית-הספר היסודי על-שם הרב הרצוג ואחרי-כן המשיך בלימודיו בבית-הספר המקיף העירוני-דתי ח' בתל-אביב, במגמה הכלכלית. אלימלך היה תלמיד מצטיין, חרוץ ושקדן. מנהל בית-הספר היסודי שלמד בו כתב: "הייתה בו זריזות מחשבה וזריזות פעולה. בכל פעם שהיה צורך בהתנדבות למעשה כלשהו,

למען הכלל – היה אלי נכון. תשובותיו היו מנוסחות תמיד במיטב השכל הישר". מורתו בבית-הספר היסודי כתבה כי "היה ילד מחונן במידות אצילות והיה בעל כושר עבודה למופת". מנהל בית-הספר התיכון שלמד בו מעיד עליו, שהיה "בעל כישרונות וכושר לימוד. מידותיו היו מידות תרומיות והליכותיו נעימות והרבה לעסוק במעשי חסד ובעזרה לזולת". מורהו אמר עליו, כי "דעותיו היו שקולות ותשובותיו נאמרו בשלווה ובנחת וניסוחן היה ברור". רב השכונה אמר כי "על אף מיעוט שנותיו היה אוצר בלום של תורה ומעש". אלימלך היה חבר בתנועת "בני עקיבא". הוא ניחן בשמיעה מוסיקלית ובזיכרון מופלא. היה לו קול נעים, והיה עובר לפני התיבה בשבתות ומועדים, ויש שהיה בעל-קריאה ("בעל-קורא"). הוא היה בן תורה שגלומות בו אהבת ישראל ואהבת האדם, מדקדק במצוות ומקפיד על כל קלה כחמורה. אלי אהב לעסוק בענייני ציבור והיה הגבאי בבית-הכנסת של התלמידים. הוא הרבה לקרוא בתחומים שונים וכתב דברי שיר. הייתה בו צניעות וענווה ודרכו שהיה נחבא אל הכלים. הוא היה חביב ואהוב על חבריו, והם רחשו לו אמון רב, העריכוהו וכיבדוהו, כי על כן ידע להשרות שלוה בכל מצב בשקט הנפשי שלו ובעדינותו. איש אמת היה, טהר-לב ואציל נפש. נאה דורש ונאה מקיים, ונוטל על עצמו כל תפקיד וכל משימה ומבצע אותם בכוח האמונה העזה.

אלימלך גויס לצה"ל בתחילת נובמבר 1972, והתנדב לשרת בחטיבת גולני. לאחר הטירונות השתלם בקורס מ"כים, שנסתיים בערב יום-הכיפורים תשל"ד. הוא היה חייל טוב, ממושמע וצייתן ומילא כל פקודה בלא ויכוחים ובלא טרוניות. הוא השתדל שלא להדאיג את הוריו, ולא סיפר להם דבר על הקורות אותו בצבא. ביום ט"ז בתשרי תשל"ד (12.10.1973) נפל אלימלך בקרב על ציר הפריצה לתל-חדר. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין בקרית-שאול. השאיר אחריו הורים ואח. אמו נפטרה ביום א' באדר תשמ"מ (18.2.1980). לאחר נופלו הועלה לדרגת סמל.

במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב מפקדו: "אלימלך היה מופת לחבריו במסירותו הרבה ובביצוע המשימות בגדוד"; מפקד המחלקה אמר כי "היה החייל הטוב ביותר במחלקתו".

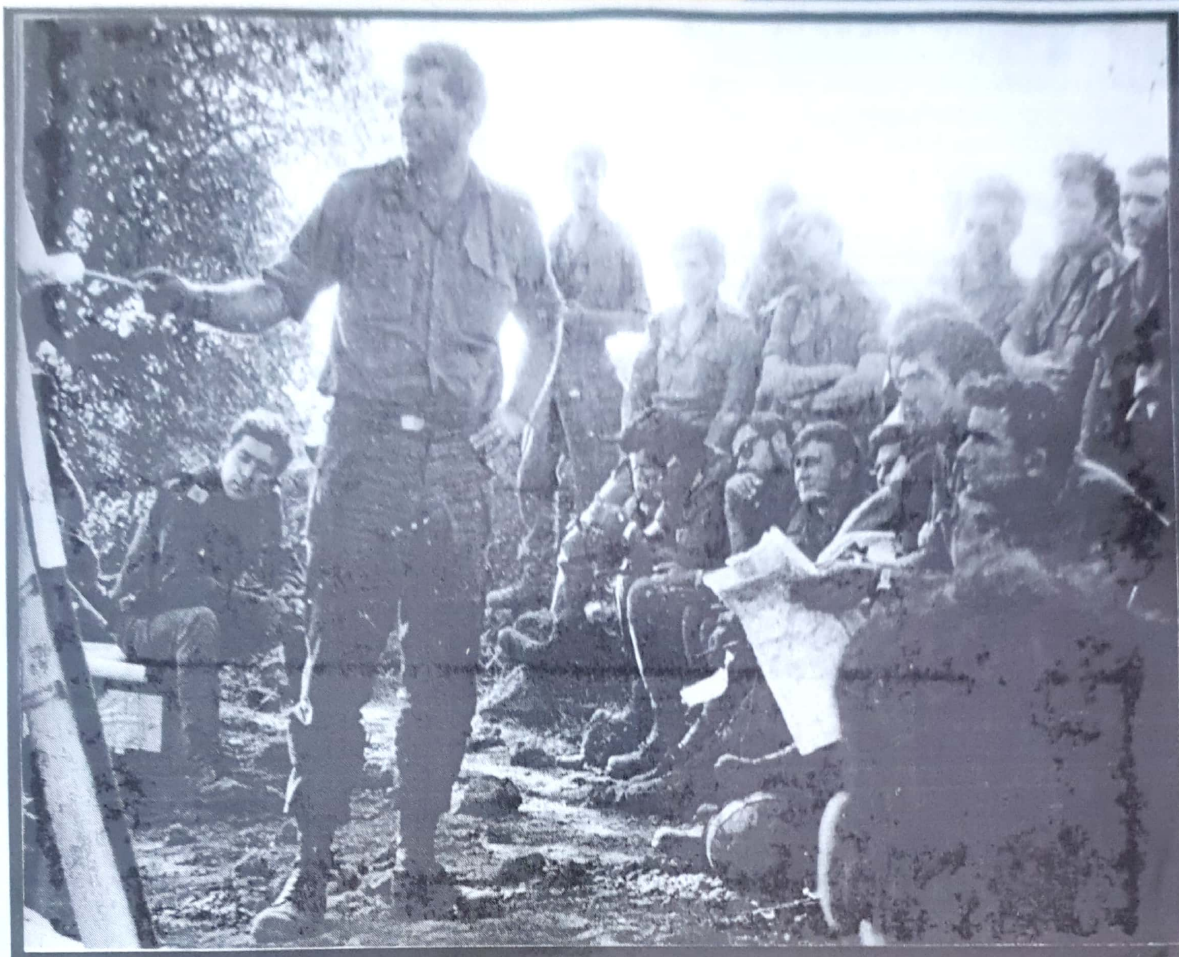
הוריו הוציאו לאור חוברת לזכרו ובה דברים על דמותו, דברי הספד, זיכרונות, דברי-שיר, מכתבים ותצלומים; הם גם תרמו לזכרו ספר תורה לבית-הכנסת "שלום – היכל יצחק" בצפון תל-אביב, וכן זוגות של תפילין.

באימונים

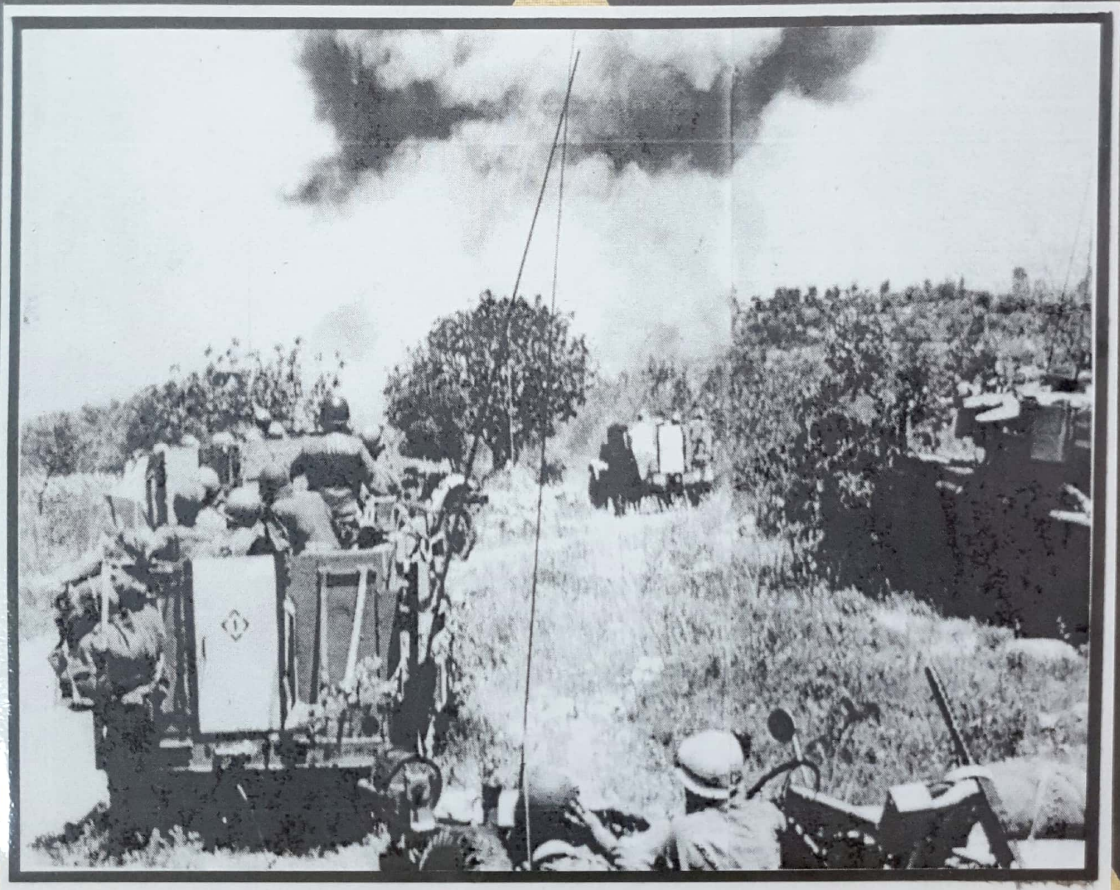
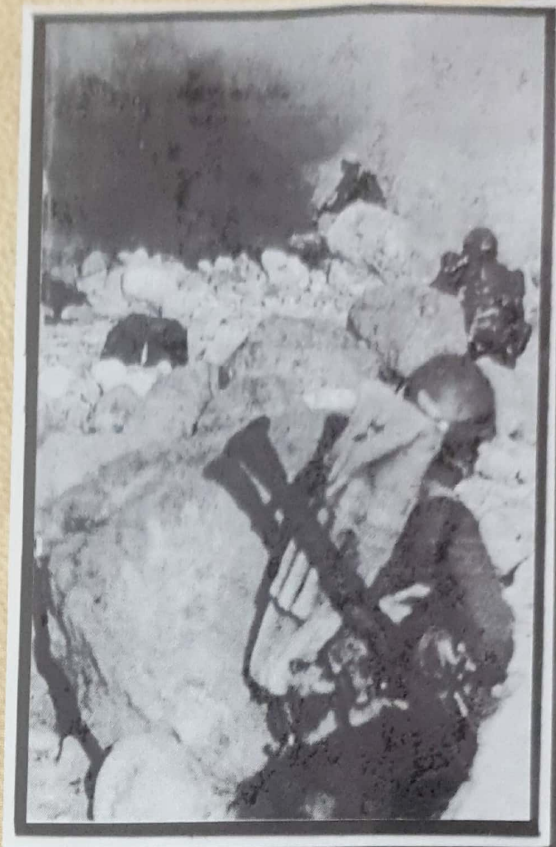

קבוצת פקודות

במהלך
הקרב

כותבים לזכרו

ת.נ.צ.ב.ה.
לזר אלימלך
1954-1973

...אלך נזכור את כולם
את יפה הכלאית והחלואר
כי רעות שבבאת, לעולם
לא תתן את לבך לשכוח.
אהבה מקודמת כיום
את יתשובי כנעל לכהוח.

חיים גלי.

צבא הגנה לישראל

השלישון הראשי
לשכת השליש הראשי
215159 סלסון
סימננו: קד-50-164
ח' שבט חסל"ד
31 ינואר 1974

לכבוד
לזר דבורה ואלכסנדר
שד' חבד 27
יפו

הורים יקרים,

הנדון: העלאה בדרגה -
2172294 טוראי לזר אלימלך ז"ל

בנכם אלימלך שנפל בעת מלוי תפקידו, הועלה לדרגת רב-טוראי.

קבלו נא הודעה זו כבטוי נוסף לרחשי הכבוד והיקר של צה"ל
כלפי בנכם, שהקריב את חייו במערכה על קיום ישראל.

בשם המטה הכללי של צה"ל הנני מביע את רגשות השתחוותנו
באבלכם הכבוד.

מתתיהו ניב, אלוף-משנה
הראשי השליש

צבא הגנה לישראל

יחידה 3.2 3046

מס' 1000

3 יולי 1974

רוב טוב לילדותך

בקרוב תגיע אל בית הוריהם ואלו יקבלו אותך בחום ובאהבה.

אנחנו מאחלים לך בהצלחה בכל דבר שתעשה.

אנחנו מאחלים לך בהצלחה בכל דבר שתעשה.

אנחנו מאחלים לך בהצלחה בכל דבר שתעשה.

אנחנו מאחלים לך בהצלחה בכל דבר שתעשה.

אנחנו מאחלים לך בהצלחה בכל דבר שתעשה.

אנחנו מאחלים לך בהצלחה בכל דבר שתעשה.

אנחנו מאחלים לך בהצלחה בכל דבר שתעשה.

אנחנו מאחלים לך בהצלחה בכל דבר שתעשה.

אנחנו מאחלים לך בהצלחה בכל דבר שתעשה.

אנחנו מאחלים לך בהצלחה בכל דבר שתעשה.

חברי לנשק

יום ראשון בקורס מכי"ס. הרבה פנים חדשות ובלתי מוכרות, פני כחורים המביעים לעתים את אשר בליבם. בחלקם שמחים על שהגיעו לקורס מכי"ס ובחלקם בלתי מדועים. חלקם עליונים ורועשים, חלקם שקטים. צנועים ונחבאים.

מבין כל הפנים הללו, קולטות עיני נער ממושקף, ושקט, חובש כפה לראשו. עומד בצד ומשקיף על חבריו מעולמו שלו. עולם הטוהר והצדק - עולם האמת. לא הכרתי את הבחור, כי בטירונות היה בפלוגה אחרת. אך מיד חשתי שיש משהו מיוחד בפנים אלה ובעיניו המחויכות - מאחרי עדשות המשקפיים. בלויי התפללתי שאהיה במחלקה שלו, אך לצערי חולקנו למחלקות נפרדות. הוא במחלקה - 3 ואני במחלקה - 2.

הקורס החל, כשכל מחלקה מתרכזת באימוניה ודרכינו נפרדו. והנה, לאחר, חודש וחצי פוזרה מחלקתו של אלי והוא צורף למחלקה שלי, נצלתי את ההזדמנות שנפלה לידי, פנתי אל אלי בבקשת הכרות - "נעים מאד" - ענה לי בקולו האדיב - "שמי אלי, אך כולם קוראים לי לזר". כך החלה ירידות חדשה שהלכה והתהדקה עם הזמן. המשכנו יחד בקורס מכי"ס, יצאנו יחד לפעילות מבצעית. ישנו באותו חדר ועברנו את אותן החוויות, אף היינו עתירים להשאר ביחד ב"בזק" כמכי"ס. ואז באה המהלומה.

אך לרוע המזל, לא האריך אלי ימים רבים ולא זכה להודות לאל על מעשהו, אשר עשה. לאחר קרב מר ואכזרי, עת חדרנו לסוריה, נפגע אלי למוות. היתה זו התקפת מיגים אשר "הורידה" אותנו מהזחלמים ואילצה אותנו לתפוס מחסות בצד הדרך. כרגיל, אני ואלי רצים יחדיו לאותו מחסה. המיגים "צוללים", סוללת התותחים שלנו הנמצאת באזור, ממשיכה לירות כאילו דבר לא קרה. אש מן הקרקע נורית לעבר המטוסים, ומסביב רעש והמולה רבים. מיד לאחר מכן נשתררה דממה ופתאום שומע אני קול גרגור. פונה אני לאחור, והנה אלי שוכב על גבו, עיניו עצומות ומפיו ואפו ניגר הדם. "חוכש" צועק אני ומיד הגיע חובש ואחריו הרופא שנמצא בסביבה והחלו לטפל באלי. גחנתי מעל אלי והסרתי את קסדתו ומשקפיו והשתדלתי לעזור ולהקל לו כמיטב יכולתי.

אלי מפונה, לתחנת אסוף גודית ומשם בהליקופטר לבית-חולים. עזבנו אותו כשהוא עדיין חי ובתקוה שנמשיך לראותו גם בעתיד, כשעל פניו בת שחוק המיוחדת והאופינית לו, אך, למחרת נודע לנו כי לא נשוב לראותו לעולם...

היתה זו מכה קשה לכולנו וזוכר אני את החברים ב"חל"מ מרכינים את ראשם כשאגרופיהם קמוצים ובלבם החלטה נחושה:

"לא נשכח - לא, לא נשכח את אלי לעולם!"

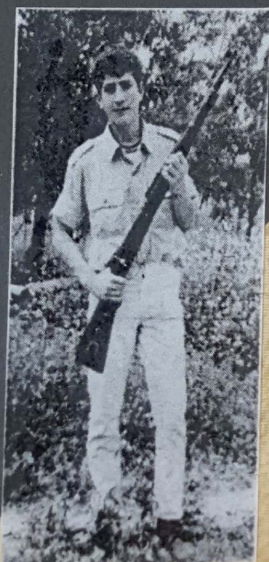
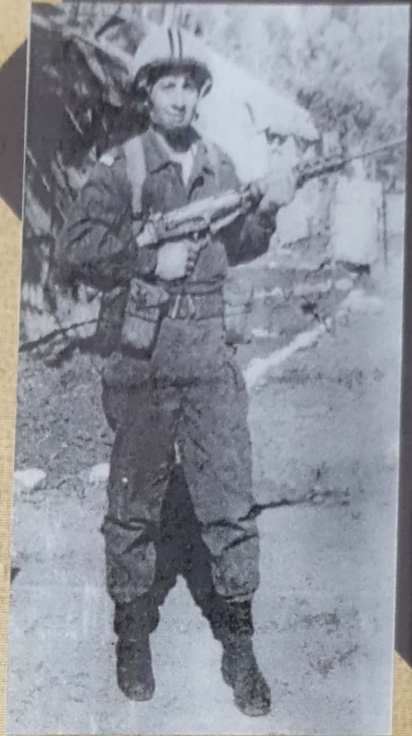
כך נחרט גבור נוסף על לוח גבורי האומה, שבדמם צוו לנו את החיים. זאלי, הבחור השקט, הצנוע, טוב הלב, המוכן תמיד לעזור, זה, שתמיד חיוך קל על שפתיו ומבט צחוק וטוב לב בעיניו, גם הוא, הצטרף לרשימת הבנים היקרים, שנפלו על מזבח העם והמדינה בהגינם על המולדת.

תמונות משירותו הצבאי

א ל ו - למה עזבתנו?

א יך הלכת מאחור ללא שוב?
ל מה עזבתנו בשלכנו כאוב?
ד מים על ימים עוברים כהסחוב גלגלים,
מ ה עצובים הם הימים כשהנך בין החללים,
ל ו אך השאירוך בחיים, הפראים האכזרים,
ך ה - קל היה לשאת את החיים המרים.

א. כהן
חברתו לכתה

לזכרו של הלמור

האם ניתן בכלל למצא מילוח תנחומים על נפילתו של ילד? על חיים צעירים שנדעו באיבם? וחלא עדיין ילד היה, אלוהלך הצעיר כשעמד במרומו ה טלן לעצור בנופו את האויב האדיר והאכזרי אשר קם להשמיד את עמנו.

אוחה שעה לא חשב כלל אלו, על חייו שלו, שאותם טרם חי. אלא על עמו הנחון בסכנת כלייה ח"ו, ומיחר לצאח להרוף את האויב הנורא מבלי לחשוב על המחיר חקר שהוא עלול לשלם.

לנגד עיני עומד עדיין הילד החייבני, החביב על הכל כשהוא יושב על ספסל הלימודים או משחק בין חבריו שחיבכוהו על טוב לבו ועליצותם. כשנזכר אני באלי הילד, שהפך בין רגע לאחד מגבורי האומה עומד אני ומשתומם מנין שאב נער זה את הכח המופלא להחייצב מול פני המות? אין זאת כי אם אותו כח סמיר הטמון בנשמת האומה, המתגלה כמלא עצמתו בבנינו כל אימת שהעם נתון בסכנה! אשרי העם שבגים כאלה לו, ואשרי ההורים אשר בן כזה נירלו! אך מה דל כחם של מילוח תנחומים ולו הנשגבות ביותר, לעומת אכרתם הגדולה של ההורים השכולים! נותרה לנו רק התפילה לאדון השלום כי קרבנם של הבנים יתקבל כרצון, "ומחה ה" אלקים דמעה מעל כל פנים", ולא יוסיפו לדאבה עור, ושלום אמת ישוב לשכון מעתה ועד עולם. בארצנו ועל כל ישראל, אמן.

שלמה שלוי

מורה

אלי - הלמידו

הידיעה המרה על נפילתו של אלי היקר ועזיבתי זר עכשו ילב, והשאורה אהו
דוממה וכואבת.

לפני שש שנים בקשנו שאמליץ עבורו לחגלה ביה"ס החוכון העירונו הרתי ח'
בת"א, /שבו חשב להמשיך אה לימודיו, ידעתי שאין צורך בכך, בכל מוסר יקבלוהו
כזרועות פחוחות, עתה בהרגישו חובה לכחוב לזכרו, מהרהרים באזני מילים אלו
"המלצה לחיכון!" והלב מסרב להאמון כי אוחו נער חמד בעל "פני המלאך" כפי
שכונה ע"י מוריו) נקטף בדמי ימיו מאתנו.

פעמים רבות, בעמדי לפני כתה הזכרתיו כדוגמא לילד המחונן כמרות אצולוח
ובעל כושר עבודה למופת, ובאותן רגעים דמותו של אלי נצבה כחיה לעיני, כמה
התענגתי על תשובותיו המבריקות, על מחברותיו המסודרות למופת, אותה שמחת
חיים שהיתה תמיד נסוכה על פניו חבבה אותו על כל יודעיו.

זוכרני, כמסכת גמר כתה ח' עלה אלי על הבמה וכרוכ חן וטעם הציג לפנינו את
תפקידו. חיל הנלחם במלחמת השחרור ומגן על הגבולות, מי היה מעלה בדעתו
באותה עשה של שמחה והתפעלות, כי כעבור שש שנים, יהיה המשחק אמיחי
ואלי החביב יקח בו חלק כה חשוב.

אמרו חז"ל: "גזירה על המה שישכח מהלב" - אך כיצד ניתן לשכוח אוחו נער
יקר שאף בסיימו אה לימודיו כביה"ס היסודי לא שכח את מוריו ובא לבקרנו
כשהוא רכוב על אופניו, רבה היתה הנאתנו לשמוע על הצלחתו בלימודים.

זכרו לא ימוש מאתנו, כי כמותו צווה לנו את החיים, ד" יגרור פרצותינו ובלע
המות לנצה אמן ואמן.

הכותבה בדמע

פנינה טופל (דיכובסקי)

המחנכת בכתה ח'

חבריו - לכחה

אלימלך ז"ל היה אחד מתלמידי כחחי, בשמו כן הוא, כמלך המשמש דוגמא לעמו, כך שימש אלי דוגמא לכחחי.

אלימלך היה אחד התלמידים המצטיינים ביותר בכחה, הן מבחינת לימודים והן מבחינת התנהגות ויחס כלפי מורים וחכמים.

זוכרת אני, כשהיינו בשמינית ואחד המורים כעס עליו והורה לו לצאת את הכחה, אף שהיתה זו טעותו של המורה, עזב אלי את הכתב בלי אומר ודברים וקבל את הדין, אף שהיה מעוות ולא העמיד את המורה על טעותו.

אלי היה חביב ואהוד על כל תלמידי הכחה על הכנים והבנות כאחד. היה בחור צנוע ושקט ועם זאת בלט משכמו ומעלה בין כל חבריו. תמיד אהב לעזור לזולת, אהב להסביר ולסייע לחבריו בכל הקשור בלימודים, ובכל הקשור בחיי חברה.

הצטיינותו בלמודים בלטה בכל המקצועות אך אם רצית לדעת ממנו מה מידת ההצלחה שלו במקצוע מסוים, לא יכולת לדעת. כי צניעותו וענוותנותו אפיינה אותו בכל התחומים. הוא הסתיר את הצלחותיו והישגיו כדי לא להביך את חבריו שלא הגיעו אליהם.

הפשטות, הצניעות, העזרה וההקרבה למען הזולת-היו בין התכונות הבולטות והנעלות של אלימלך.

לראות את אלי כאחד הלוחמים בחזית, עם תכונותיו המופלאות הללו-הרי זה לא פלא.

מידת ההקרבה והעזרה לזולת באו בודאי לידי בטוי נעלה ונשגב במלחמה זו. כה רבים הם הצער והכאב, שלחמתו זו, למען הגנת המולדת והעם - קטפה אותו בימי פריחתו.

אין מילים בפי אנוש כדי להביע את הצער והכאב על נפילת חבר כמוהו.

אסתר כהן
חברתו לכחה

בעצמו של יום הכיפורים

על אלי ניחן לומר: האדם הנכון במקום הנכון - היה כחור טוב, עזר לכולם בכל מה שהיה יכול. ענו מכל אדם, תמיד נחבא אל הכלים. את העלחותיו הרבות אשר השיג בקרב חבריו לכחה, ולשכונה, אף פעם לא נהג לפרסם.

תמיד שקט וחייבני. כשפגשתי בו, תמיד היה נסוך חיוך על פניו. לא ראיחיו עצוב אפילו פעם אחת.

שעות רבות הקדיש לי אלי מזמנו הפנוי, בשנים הרכות שבהן למדנו יחד. לעיחים עקב הצטננות וחום לא יכולתי לבקר בבית-הספר, מדי יום ביומו היה בא ויושב לידי, מספר לי על הנעשה בבית-הספר, מסביר את השעורים ומרומם את רוחי. הפצתי בו שילך לשחק עם ילדי השכונה אך סרב, נוהג היה לומר: - "איך אשחק עם החברה כשאתה שוכב במטה".

קשה להעלות במחשבה שאלי איננו, הרי לכל אדם שהיה מקדמו, היתה שורה כת-שחוק על פניו. תמיד היה מוכן לעזור.

זוכר אני את עשרות הפעמים שהיה בא לביתו של הרב החולה, כדי להשלים את המנין וכשחסר היה בעל-קורא בתורה, תמיד התנדב לקרוא את פרשת השבוע, אף בשעותיו הקשות, כשחזר מהצבא לחופשת שבת קצרה, לא הזניח את המנין בבית הרב.

בליל כיפור כשישבנו ביחד בתפילת "כל נדרי" הגיעה הידיעה שחייב הוא לחזור לבסיס, בקול שקט לחש לי - כרי לא להפריע לתפילה, - "שמוליק אני חוזר לבסיס". הפצתי בו שילך לאחר סיום התפילה, אך הוא לא שעה לי. "הם זקוקים לי" - אמר והלך.

בסיום התפילה רצתי לביחון בכתי הפרד ממנו, לזיתי את אלי אל עבר הכביש ולחשתי באוזנו: "אלי שמור על עצמך" - "אל תדאג הכל יהיה בסדר" - ענה לי ועלה לרכב....

שמואל פרלין
חברו לשכונה